

дѣлѣ да ся покажѣ добъръ ангелъ за васъ, като ви помогнѣ по-скоро да оздравяте.

— Жена! приговори пакъ Раулъ съ най изразително недоувѣрие; не, не сте жена!

— И вѣрвате ли го това подѣе та каза Янка засмѣно пакъ.

— Увѣренъ съмъ че не сте жена.

— Какъ сте увѣрени.

— Видѣхъ.

— Че какво сте видѣли?

— Видѣхъ прѣструваніето ви... Прѣобразяваніето ви...

— Прѣструваніето ми... Прѣобразяваніето ми ли?...

Повтори Янка безъ да разбере ни най-малко тѣзи думы.

— Ей, отговори Раулъ. Видѣхъ ви когато най-напрѣдъ отъ бездушентъ и пѣлъ ангелъ ся прѣобразихте внезапно прѣдъ мене чрѣзъ таинственно и силно дѣканіе въ създаміе одушевенно и живо.

Янка чуваше повече отъ всякой другъ пътъ безъ да разбира.

— Какво разбирате съ това? попыта тѣй.

— Разбирамъ, че ви видѣхъ най-послѣ въ онзи даже часъ когато напуснахте онзи чудесенъ и таинственъ завѣскъ, на който сте едно отъ лицата.

Прѣдъ тѣзи причудливъ измамъ на момъка на Янка бѣше съвсѣмъ невозможно да спази серіозность. И тѣй прѣсѣче думатъ на Раула съ ново усмихваніе и рече:

— Хм! разумѣхъ сега!

— Какво разумъ? попыта г. да Трамбленгъ.

— Янка вмѣсто да отговори на попытваніето на г. Трамбленга, ограничи ся да му каже само;

— Пригледайте!

И щомъ каза това постѣпи нѣколко стѣпны косвенно като откриваше завѣскатъ и стоеше така, щото Раулъ можѣ